

CAPÍTOL I

EL DIARI DE JONATHAN HARKER

(Escrit taquigràficament)

Bistrița, 3 de maig. Havent sortit de Munic a les 20.35 de l'1 de maig, vaig arribar a Viena l'endemà al matí. Hauria d'haver arribat a les 6.46, però el tren anava amb un retard d'una hora. Budapest em va semblar una meravella, per les impressions que me'n vaig formar del tren estant i per la breu estona que hi vaig poder passejar. No volia allunyar-me gaire de l'estació perquè hi havíem arribat tard i hauríem de partir ben puntualment. La sensació que vaig tenir fou que deixàvem enrere l'Oest i ens anàvem endinsant en l'Est. Travessant el més occidental dels esplèndids ponts del Danubi, que en aquest punt té un cabal imponent, vam arribar a la zona que en el passat havia estat sota dominació turca.

Havíem sortit si fa no fa a l'hora que tocava i vam arribar a Klausenburg que ja era fosc. Vaig fer nit a l'Hotel Royale. El sopar, o més ben dit el resopó, va consistir en pollastre cuinat no sé ben bé com, però amb molt de pebre vermell; era molt bo però assedegava. (*Nota:* aconseguir la recepta per a la Mina.) Vaig preguntar-ho al cambrer i em va respondre que es diu *paprika hendl* i que, com que és un plat típic del país, el podria demanar arreu dels Carpats. Em vaig adonar que les meves nocions d'alemany em farien molt de servei, allà; de fet, no sé pas com me n'hauria sortit si no les tingués.

Quan era a Londres, com que disposava de força temps, vaig anar al Museu Britànic per fer-hi una mica de recerca sobre Transsilvània amb els llibres i els mapes que tenen a la biblioteca; pensava que no m'aniria pas malament tenir alguns coneixements previs sobre la regió a l'hora de tractar amb un noble d'aquelles contrades. Vaig descobrir que la regió que ell m'havia dit és situada a l'extrem oriental del país, just a la frontera de tres estats, Transsilvània, Moldàvia i Bucovina, al bell mig dels Carpats, una de les zones més feréstegues i desconegudes d'Europa. No vaig aconseguir de trobar-hi cap mapa ni cap llibre que m'aclarís l'emplaçament exacte del castell de Dràcula, per tal com no hi ha mapes d'aquell país que es puguin comparar amb la precisió dels nostres mapes topogràfics; amb tot, hi vaig aprendre que Bistrița, el poble on hi ha l'oficina postal que havia esmentat el comte Dràcula, és una vila força coneguda. A continuació, algunes notes que m'ajudaran a fer memòria quan expliqui els meus viatges a la Mina.

La població de Transsilvània és composta de quatre nacionalitats diferents: els saxons al sud viuen barrejats amb els valacs, que són descendents dels dacis; els magiars a l'oest; i els szekler a l'est i al nord. És a la regió d'aquests darrers on em dirigeixo, i hi ha qui afirma que són descendents d'Àtila i els huns. No és del tot impensable que ho siguin perquè quan els magiars van conquerir el país al segle XI, hi van trobar els huns establerts. He llegit que totes les supersticions del món es concentren en la ferradura que formen els Carpats, com si fos el centre d'una mena de remolí imaginatiu; si és així, la meva estada serà molt interessant. (*Nota: preguntar al comte què en sap, de tot això.*)

No vaig dormir gaire bé, encara que el llit era força còmode, perquè vaig somiar tota mena de coses estranyes. El gos que va

udolar tota la santa nit sota la meva finestra potser hi va contribuir; o tal vegada va ser cosa del pebre, perquè em vaig acabar l'aigua de la gerra i encara tenia set. No em vaig adormir fins a la matinada i em van haver de despertar trucant a la porta amb insistència; suposo que dormia profundament. Per esmorzar, més *paprika* i una mena de puré fet amb farina de blat de moro que es diu *mamaliga*, i albergínia farcida amb carn picada, un plat excel·lent que anomenen *impletata*. (Nota: aconseguir-ne també la recepta.) Vaig haver d'esmorzar de pressa, perquè el tren sortia una mica abans de les vuit o, més ben dit, hauria d'haver sortit a aquesta hora. Havent arribat corrents a l'estació a dos quarts de vuit, vaig haver d'esperar-me assegut al vagó més d'una hora abans no es posés en camí. Em fa l'efecte que com més cap a l'est, més impuntuals són els trens. Com deuen anar a la Xina?

Tot el dia avançarem a poc a poquet a través d'una regió plena d'encisos de tota mena. De tant en tant apareixien poblets o castells que es dreçaven al cim de turons escarpats com si fossin sortits d'un missal antic. Vorejàvem, ací i allà, rius i torrents que, si havíem de jutjar per l'amplada de les ribes pedregoses, devien experimentar fortes riuades. Cal una gran revinguda, i un corrent molt fort, per deixar la riba tan pelada. A cada estació hi havia grups de persones, de vegades multituds, vestides de maneres molt diverses. N'hi havia que eren semblants als camperols del meu país, o com els que havia vist travessant França i Alemanya, amb gecs curts, barrets rodons i pantalons fets a casa. N'hi havia uns altres, això sí, de ben pintorescos. Les dones feien força goig, si no t'hi acostaves gaire, perquè no tenien gens de gràcia a la cintura. Totes duïen variacions de vestits amb mànigues amples de color blanc, i portaven uns cinnyells amples d'on penjaven tot de cintes i serrells com els dels vestits de ballet però amb ena-

gos a sota. Els personatges més estranys que vam veure eren els eslovacs, que són més bàrbars que els altres, i anaven amb uns grans barrets de *cowboy*, pantalons bombats de color de gos com fuig, camises blanques de lli i unes enormes corretges d'un pam, plenes de tatxots de llautó. Es ficaven els baixos dels pantalons en unes botes altes, tenien els cabells llargs i negres i uns bigotarros també negres. Són molt pintorescos, sí, però no gens simpàtics. Dalt d'un escenari els podries arribar a confondre amb una colla de lladregots orientals. Amb tot, segons diuen, són inofensius i desproveïts de la més petita tendència agressiva.

Arribàrem a Bistrița cap al tard; és una població antiga i molt interessant. Com que, com aquell qui diu, és pràcticament a la frontera —el pas de Borgo condueix des d'allà a Bucovina— ha tingut una història molt agitada i a fe de Déu que se'n veuen les cicatrius. Fa cinquanta anys, en cinc ocasions diferents, va patir onades d'incendis que causaren una gran devastació. Al començament del segle XVII sofrí un setge de tres setmanes en què moriren 13.000 persones, entre les baixes de la guerra i les produïdes per la fam i les epidèmies.

El comte Dràcula m'havia adreçat a l'Hotel Golden Krone, i em vaig alegrar en veure que és un establiment carregat d'anys perquè, naturalment, vull amarar-me tant com pugui dels costums locals. Era evident que m'hi esperaven per tal com, així que vaig entrar, m'hi vaig trobar una velleta enriolada, vestida amb la roba típica de les camperoles. Duia uns enagos blancs i un davantal de colors cridaners, que la cenyia tot al voltant, massa cenyit per considerar-lo pudorós. Quan m'hi vaig acostar, em feu una reverència i digué:

—El cavaller anglès?

—Sí —vaig respondre—. Jonathan Harker.

Va somriure i va donar algunes instruccions a un vell que anava de blanc, en mànigues de camisa, i que l'havia seguida fins a la porta. Ell va sortir, però va tornar de seguida amb una carta:

Estimat amic,

Benvingut als Carpats. Us espero amb ànsia. Aquesta nit procureu de dormir bé. Demà a les tres sortirà el cotxe de línia que va a Bucovina. Hi teniu un lloc reservat. Al pas de Borgo us esperarà el meu carruatge i us durà fins a casa. Espero que hàgiu tingut un bon viatge des de Londres; confio que gaudireu de la vostra estada en aquest bell país.

El vostre amic,

DRÀCULA